

LAMENTACIONS D'UN IRANIÀ

Azar Shamlú

Sóc iranià, tinc un nom, Azar Shamlú i poca cosa més. Una casa en runes, una dona i dues filles amagades al camp i un fill enterrat fa pocs dies després que fos abatut en una manifestació contra el govern dels aiatol·làs. Jo era al seu costat quan el van matar.

Aquesta és una terra condemnada, els déus sabran quina és la nostra culpa però ens la fan pagar com si ens tinguessin una rancúnia especial.

He passat mitja vida demanant ser alliberats del Xa Reza Pahleví i l'altra meitat resant per la conversió dels aiatol·làs. Els aiatol·làs no són homes de religió per molt que diguin. Ha estat la història i no els déus la que ens va lliurar del Xa Pahleví però queden aiatol·làs.

Mal li està per un devot dir això però he desitjat veure el cos mort de Alí

Jamenei, moltes vegades. Quan el cos em defallia em donava forces a mi mateix, he de veure'l mort, em deia i això em donava un alè més.

Ara és mort, però ha mort malament. Ha mort en mans dels enemics d'Iran, no en mans del seu poble, la seva víctima. Detesto

la intervenció militar que ens ha robat la possibilitat de matar a Alí Jamenei i els detesto encara més perquè mort el tirà segueixen martiritza'n al nostre poble, un poble maleït.

Us sóc ben sincer si us dic que detesto la meva pròpia vida.

LA GOTA MALAIA

La lenta ascensió d'Abascal al poder

Ho diem fa pocs dies. Abascal ha trobat la drecera i segueix camí al cim. Durant la pujada s'ha desfet d'alguns companys de cordada, vuit concretament entre els principals i algun xerpa de pas. El darrer ha estat Ortega Smith. Abascal segueix el seu camí per arribar a la Cancelleria de la dreta espanyola. Ha estat una ascensió lenta i dura, aproximadament com la de Le Pen a França però si alguna cosa té la dreta és paciència. Sap que per tenir alguna possibilitat necessita del caos, de societats esquinçades per la crisi econòmica, la por i sobre tot per l'estupidesa de la gent però saben que hi ha molta estupidesa i que tard o d'hora arribarà el seu moment. Abascal ha ensumat la crisi mundial, la decadència moral, l'escassetat econòmica i ha iniciat el seu ascens. Primer en equip, ara, prop del cim,

en solitari.

Abascal només té un problema. No fa por. El temen els ciutadans normals però no els seus companys de viatge iniciàtic. Els dictadors de debò no tenen enemics a les seves files, ningú els porta la contrària ni protesten cap decisió del seu cabdill. Aguanten, somriuen, callen. Si voleu algun exemple recent feu una ullada a la Casa Blanca, tots de genolls mentre els sacerdots li transmeten el poder celestial. A Abascal li falta aquest carisma. Ell mana però els opositors, enlloc de callar, repliquen. Mala peça al taller. El dictador –sigui de dretes o esquerres– necessita provocar por entre els seus. Ser Hitler, ser Franco. Abascal voldria, però no

- M'esllangueixo!

ha arribat. Podria ser que li falti portar tirants amb la bandera espanyola?